

[Finansministeren]

vanvittigt; derfor vil jeg gerne for en ordens skyld have, det bliver fastslået. Det, jeg siger, er, at på grundlag af den konjunkturvurdering, som vi må foretage vore beregninger på, og under forudsætning af, at den stramhed, der ligger i finanslovsforslaget, gennemføres, så er det 2,4 mia. kr.

Det kan da godt blive lavere, hvis forbruget nu udvikler sig knap så meget som forventet. Det kan da også blive højere, hvis der pludselig bliver mere gang i den økonomiske vækst, hurtigere nedbringelse af arbejdsløsheden og dermed også i virkeligheden større privatforbrug. Jeg ønsker det ikke større end højst nødvendigt – det vil jeg gerne sige – for så går det ud over betalingsbalancen. Men det er denne afbalancering mellem de to størrelser, som er meget afgørende. Men begge situationer kan blive aktuelle; det kan da lige så godt blive plus 3½ eller plus 5, som det kan blive minus 5. Det har vi intet grundlag for overhovedet at sige noget om i dag, fordi vores bedste skøn og den vurdering, vi bygger på, giver de 2,4 mia. kr.

Disse betragtninger kun for at understrege, at man ikke skal opfatte det som om, at sådan bliver det, for det afhænger selvfølgelig først og fremmest af, hvordan konjunkturerne udvikler sig.

Så til spørgsmålet om de offentligt ansatte. Det kan vi jo diskutere længe. Jeg vil gerne sige for en ordens skyld, at regeringens målsætning ikke har til formål at skabe irritation og nervøsitet blandt de offentligt ansatte. Den har til formål at sikre, at vi får en mere effektiv offentlig sektor, at vi får den bedst mulige udnyttelse af ressourcerne, og at vi får flest mulige ressourcer også til den private sektor.

For en måneds tid siden, da jeg vågnede om morgenen, hørte jeg formanden for Kommunernes Landsforening, hr. Thorkild Simonsen, udsende et meget interessant budskab i Radioavisen gående på, at staten burde skære en række styrelser væk, som var overflødige – vi skulle have nogle flere medarbejdere ud i eksport erhvervene.

Ja, det kunne jeg næsten ikke selv have sagt bedre. Jeg tænker bare på indimellem, om der ikke er behov for lidt mere kommunikation vedrørende synspunktet på disse områder.

Og så til hr. Jes Lunde: Jeg beklager fejltagelsen; jeg burde selvfølgelig have husket, at SF stemte for finansloven i 1967, om end det ligger langt tilbage. Undskyld.

(Kort bemærkning).

Nyrup Rasmussen (S):

Når finansministeren – det er, fordi jeg begynder at komme i tvivl om, hvornår vi skal til at skifte terminologi, hr. finansminister – når finansministeren gør sig lidt lystig over kommunikationen mellem Thorkild Simonsen og Socialdemokraterne, kunne jeg godt have lyst til at spørge om, hvordan det ligger med kommunikationen mellem formanden for Dansk Arbejdsgiverforening og finansministeren og den øvrige regering. Trænger man ikke også lidt til at få rettet lidt op på baglandet der? Og ville det ikke være nyttigt, hvis regeringen ville fortælle Dansk Arbejdsgiverforening, at dette samfund har brug for den tilstrækkelige opsparring, at man ikke kan leve med, at erhvervsorganisationerne rent ud sagt tænker så kortsigtet, som tilfældet er, og at der er brug for, at man nu også her får et samvirke ind? Måske kunne det bidrage til at rettlede Dansk Arbejdsgiverforening, hr. finansminister?

Må jeg så i øvrigt sige, at da det åbenbart ikke i den nuværende situation har været muligt at få økonomiministeren til at svare på det spørgsmål, jeg stillede ham, så vil jeg tage initiativ til, at vi i Erhvervsudvalget indkalder industriministeren og økonomiministeren til samråd med henblik på at få en grundig gennemdrøftelse af, hvorledes de aktuelle forhandlinger mellem regeringen og Socialdemokratiet, som jo tilsigter at skabe bedre økonomiske vilkår for ny vækst, rimer med de tanker og konkrete forslag om massive nedskæringer i dansk erhvervs politik, der nu ligger på bordet; jeg mener: vi er jo nødt til at arbejde rimelig seriøst, det er det, vi er sat til og valgt til. Så jeg beder om, at økonomiministeren ser i øjnene og begynder at forberede sig så småt på, at vi må have en grundlæggende debat om, hvordan det, man forhandler om med den ene hånd, hænger sammen med det, man gør med den anden hånd.

Må jeg så sige om finansministerens tanker om styring og prioritering, at det er tankevækkende, vi nu skal høre det synspunkt, at når vi finder det betænkeligt af hensyn til erhvervslivets strukturproblemer, at man skærer så voldsomt ned på erhvervsstøtten, som man faktisk foreslår, så hænger det sammen med styrings-synspunkter, når man betænker, at i Belgien, i Holland, i Tyskland og i England er man gået langt videre i erkendelsen af, at naturligvis må